

Oponentský posudek na bakalářskou práci

Autorka
CÍCHOVÁ Pavlína

Název práce
Historie Gymnázia Pierra de Coubertina v Táboře

Bakalářská práce, vypracovaná v semináři doc. Morávkové je zaměřena na dějiny školství, a to konkrétně na historii gymnázia v Táboře. Posuzovaná studie Pavlíny Cíchové obsahuje 70 stran s 306 poznámkami pod čarou. Text je doplněn 25 přílohami na XIX římsky číslovaných stranách. Přílohy, obsahující tabulky, seznamy a fotografické reprodukce vhodně doplňují a ilustrují autorčin text. O pečlivé přípravě svědčí i poměrně rozsáhlý seznam použitých zdrojů a pramenů. Sympatické je, že autorka nezatěžuje čtenáře rozvěklými pasážemi o dějinách Tábora a o historii českého středního školství vůbec, nýbrž že se již od druhé kapitoly věnuje výhradně sledovanému tématu. Reálné gymnázium v Táboře, založené 1862, bylo nejen prvním podobným vzdělávacím ústavem v českých zemích, ale plnilo po celou dobu své existence i širší roli výchovného a pedagogického zařízení, ovlivňujícího život regionu. Je až překvapivé, jak obtížně a zdoluhavě trvalo založení gymnázia, a to navzdory snahám místní tábořské samosprávy. Lze konstatovat, že autorka využila dostupné archivní prameny, především pak spis o dějinách reálného gymnázia v Táboře 1863 – 1949 uložený v SOKA Tábor. K tomu využila i další nevydané prameny, stejně jako vydané ročenky i drobné orální prameny. Pro uvedení do kontextu autorka využila i obecnější práce jak o dějinách Tábora, tak o historii českého školství. Přece jen se zdá, že jeden pramen dominuje, a tím jsou zmíněné dějiny reálného gymnázia ... Tomuto zdroji jsou do jisté míry podřízeny jak chronologicky řazené kapitoly, tak určitá popisná dikce bez hlubšího osobního autorčina pohledu a vlastní interpretace. Nicméně z hlediska vytčeného zadání a stanovených cílů práce naplnila svůj účel, a to i tím, že je dovedena až do jubilejního roku 2012. V nejnovějším období autorka akcentuje ve svém výkladu zvláště „francouzskou“ orientaci gymnázia, které právem nese ve svém současném názvu Pierra de Coubertina. Za přínosné považuji také zpracování poslední kapitoly, věnované osobnostem gymnázia, mezi nimiž vyniká zakladatel a první ředitel Václav Křížek, dále zakladatel bádání o českých hradech August Sedláček, či spisovatel Josef Holeček, nebo válečný hrdina Karel Mareš, perzekuovaný později komunistickým režimem.

Závěrem bych se ještě rád zmínil o některých drobnostech. Strana 2 – habsburská monarchie se nepíše s velkým H. Na straně 5 mně není jasné, jak to bylo s podporou Tábora soupeřících stran Jiřího z Poděbrad a Matyáše Korvína? Pro mne objevnou informací na straně 5 je údaj o účasti Tábořských v bitvě u Moháče. Strana 8 - odhalení pomníku Jana Žižky proběhlo 2x 1877 a 1884? Strana 7 – kdy byla postavena elektrifikovaná trať z Tábora do Bechyně? Strana 7 – kdy přesně byl navázán partnerský vztah s Kostnicí? Strana 11 – tábořský purkmistr Martin Kopecký má nějakou vazbu na plzeňského jmenovce? na straně 14 mne překvapil údaj, že první ředitel Václav Křížek byl zvolen?, kým?, domníval jsem se, že ředitelé byli dosazováni příslušným úřadem. Strana 14 a na mnoha dalších místech autorka jasně ilustruje školské rituály, spojené v Táboře i na jiných školách s osobními daty (svátky, narozeninami, výročími svateb atd.), spojených s císařskou rodinou. Strana 15 – autorka se zmiňuje i o přínosu gymnázia k rozvoji kulturního života, uvádí i přínos manželek profesorů, lze to nějak doložit? Také údaje o jihoslovanských studentech by si žádaly upřesnění. Strana 16 – rakouská monarchie píšeme s malým r. Strana 17 – zajímavý údaj se týká roztržky ve vedení města s ohledem na zestátnění školy, které část zastupitelů považovalo za protinárodní. Strana 21 a dále – autorka názorně ukazuje, jakou odbornou a vědeckou činnost profesori reálného gymnázia vykonávali, což v současnosti je nemyslitelné. Až zábavně působí popisy návštěv císaře Františka Josefa, tedy spíše návštěv tábořského nádraží, kde studentstvo mocnáře vítalo za servilních projevů svých ředitelů a pedagogů. Samozřejmě taková už byla

doba, ale až Haškovsky působí pasáže o různých oslavných rituálech ve prospěch Rakouska (např. oslava osvobození města Gorlice v listopadu 1917, které byly záhy vystřídány už jinými oslavami (pád Rakouska a vznik republiky, opět za masové účasti studentstva a představitelů gymnázia). Zajímavá a přesvědčivá je kapitola o druhé světové válce, připomínající na konkrétních příkladech násilnou germanizaci a nacistickou perzekuci (např. str. 38 poprava ředitele Vincence Kuby, řádění nacistického inspektora Wenera). Příznačnou pro tuto obojetnou dobu je i postava profesora a poté ředitele Hlaváče, představitele kolaborace v Táboře. Co se týče poválečného vývoje, není mi jasné, kdy vznikla organizace známá jako SRPŠ? Strana 42 – není mi jasné, v jakém duchu vysvětlil profesor Laška v březnu 1948 všem žákům význam puče a všech souvisejících událostí? Podobně jako v případě zmiňovaného Hlaváče objevuje se dle autorky v tábořském učitelském sboru další kolaborantská figura, ředitel Václav Zima, zvaný ideologický čistič profesorského sboru. Další osudy gymnázia autorka líčí již stručně na pozadí celostátního středoškolského vývoje. V souvislosti s normalizací (strana 47) se vynořuje opět další příznačná figura, profesor Jiří Rozum, patron Leninského svazu mládeže a normalizační předseda KSČ na škole. Dle autorčina výkladu si však škola udržovala průběžně vysoký standard, a to hlavně ve výuce cizích jazyků. Strana 53 – při zmínce o studentském divadelním představení *Dobytí Severního pólu* .., mohla autorka zmínit, že se jedná o hru Divadla Jára Cimrmana.

Pár drobných připomínek mám i k anglickému souhrnu, ale ty nejsou z hlediska vyznění práce tak důležité. Bakalářskou práci Pavlína Cíchové považuji za **velmi dobrou**, a proto ji považuji k úspěšné obhajobě.

V Plzni dne 29. 5. 2017

Prof. PhDr. Jan Kumpera, CSc.